

[Aksel Larsen.]

Vesteuropas lande forenes i de seks, men at USAs regering af politiske grunde meget ønsker, at England overvinder sine betænkeligheder og melder sig ind under Romtraktaten. Altså af politiske grunde. Kennedyadministrationen ønsker også meget, at andre lande, fornemmeligst Danmark og Norge, tilslutter sig det politiske fællesmarked, men er klar over, at EFTA-lande som Sverige, Finland, Østrig og Schweiz hverken kan eller vil melde sig ind. Og hvorfor kan de ikke det? Fordi de er neutrale, alliancefri. Det er kun NATO-lande, man ønsker i de seks, for andre end NATO-lande står denne sammenslutning ikke åben.

Dette bør få folketinget til at se regeringens nye kurs og dens forhandlinger i et andet lys, end hvis man kun tænker på lyksaligheden i et større marked og kun tænker på de ønskelige muligheder for at sikre en større afsætning af smør og flæsk, kød og ost og æg. Det kan se ud, som om de tre ministre, der for nylig var i Bonn med det angivelige ærinde at tilhandle sig større afsætningsmuligheder for danske landbrugsvarer i Tyskland, har været temmelig langt fremme med hensyn til at stille dansk indtræden i fællesmarkedet i udsigt, og det må være berettiget at spørge: forhandlede man i Bonn kun om økonomiske og handelspolitiske spørgsmål?

Var man ikke opmærksom på, at fællesmarkedet er en politisk sammenslutning, og at dansk indtræden vil betyde, at vi nødsages til at opgive betydelige dele af vor nationale suverænitæt? Sagt med andre og tydeligere ord: at vi vil komme til at sælge vor nationale førstefødselsret for løfter om øget afsætning af flæsk. Regeringen siger: vi har kun erklæret vor beredvillighed til at forhandle, og det bliver folketinget, der til sin tid skal træffe afgørelsen. Det er imidlertid et spørgsmål, hvor frit folketinget til sin tid vil stå, når regeringen så tydeligt har tilkendegivet, at den anser dansk-engelsk tilslutning til Romtraktaten som noget ønskværdigt.

Hvad har hidtil været den erklærede hovedlinje for dansk udenrigspolitik? Samarbejdet med de øvrige nordiske lande. Disse lande kunne i fællig gå ind i frihandelsområdet, som er en rent handelsmæssig sammenslutning uden fælles ydre told-

skranker og uden nogen overstatlig instans, men tværtimod med vetoret for de enkelte lande i alle vigtige spørgsmål. Ved at gå ind i frihandelsområdet — EFTA — forblev vi sammen med de øvrige nordiske lande.

Det mindste, man kunne forvente, var, at en dansk regering ikke tog skridt til at svingte EFTA for at nærme sig fællesmarkedet uden først at undersøge, hvordan regeringerne i Norge, Sverige og Finland stiller sig, og at Danmark ikke isoleret fra de øvrige nordiske lande gjorde forberedelser og fremsatte proklamationer om at gå ind i fællesmarkedet.

Det er noget forbavsende, at regeringen ikke, før den ændrede kurs, har forelagt spørgsmålet for folketinget, og det er meget forstemmende, at den ikke har søgt kontakt med Norge, Sverige og Finland på regeringsniveau i hele denne situation. Forhåbentlig er det endnu ikke for sent at gøre det, og forhåbentlig er man også inden for regeringen noget betænkelig ved at tage afgørende skridt. Det må vi i det mindste gå ud fra, når vi læser udtalelsen fra det radikale venstres landsmøde, hvori man — jeg tillader mig at citere —

„adværer mod en ensidig dansk tilslutning til de seks landes stærkt politisk forpligtende sammenslutning, som vil vanskeliggøre Danmarks samarbejde med Norden og det øvrige Europa på det økonomiske, politiske og kulturelle område.“ Tilslutningen til frihandelsområdet var en nødvendighed på grund af den økonomiske trussel, der udgik fra fællesmarkedet. Der foreligger intet — ud over presset fra USA — som taler for nu at opgive EFTA, og der foreligger intet, som giver blot nogenlunde sikkerhed for, at dansk erhvervsliv og danske eksportinteresser vil være tjent med, at vi kommer ind i fællesmarkedet, det være sig alene eller sammen med England eller muligvis også sammen med Norge og Portugal. Drømmen, som den højtærede udenrigsminister åbenbart har, at hvis Danmark og England går ind i Tysklands fællesmarked, vil det skifte karakter, så vil det blive decentraliseret, demokratisk, upolitisk, er en drøm, en lygteemand, som man ikke skal følge ud i en magtpolitisk mose, hvis hængedynd kan komme til at sluge vor selvstændighed som stat og nation.